

A învins comunismul în Indochina?

(prima publicare în „Curentul“ din München, anul LIII nr. 5953/54, februarie-martie 1981, pag. 4)

Cine a avut ocazia să vizioneze filmul lui *Frank Coppola* „*Apocalypse now*” a fost purtat, cu duritate, într-o lume, pe care n-ar fi fost posibil să o cunoască până nu demult, decât din răzlețele reportaje ale marilor gazete sau magazine politice sau de televiziune, în cele mai dese cazuri puternic manipulate ideologic, în funcție de perspectiva politică, din care se documenta. Ori exact în acest sens, așa-numita intelectualitate a *noii stângi* din occident și cetățenii României socialiste au înghițit și digerat, cu o poftă, ce-i drept, diferită, știri și prezentări de ansamblu similare. Izbucnirile emoționale s-au concentrat, în cele din urmă, în anul 1968, într-un anti-americanism violent, în vest, respectiv într-o derută totală în *independentă* Românie, față de expansiunea ideologiei și a sistemului social-politic se sorginte sovietică, chiar și în cele mai îndepărtate colțuri ale Indochinei. Era pacea de la poalele Carpaților prețul patului chino-sovietic din Delta Mekong-ului? Ce va aduce atunci viitorul?

Fricile individuale, care alimentează în situații de criză, psihologia maselor, dar și prejudecățile politice, pot fi combătute, atâta vreme cât presa (și în egală măsură arta) sunt libere. Filmul american despre războiul din Vietnam ilustrează extrem de pregnant dominația sacrificiului colectiv, într-o luptă inegală, cu diferite puteri, din afară și din interiorul acestui spațiu geo-politic. Precum o zeitate mitică a morții și distrugerii totale, o forță aproape magică domină atmosfera acestei formidabile pelicule, devenind realitate politică în momentul, în care vechile structuri antropo-sociale din jungla Mekong-ului au fost obligate să se reconstituie, schimbând arcul, săgeata și sulita cu un armament super-tehnicizat, produs de semenii și frații, întru Iisus și Marx, din emisfera nordică. Pe fundalul muzical al lui Richard Wagner, moartea pare a se dilua într-o trăire autentic estetică, parcă și mai înfricoșătoare. Atât napalmul, cât și atrocitățile Vietcong-ului, sunt atât de certe, încât sunt absolut necesare informațiile suplimentare. Ultimii 40 de ani. În comparație cu Indochina, în Europa războiul se termină relativ repede, după câțiva ani, în țara noastră fiind continuat doar pe plan intern, într-o luptă inegală cu regimul politic instaurat, după înțelegerea de la Jalta, folosită abil, până în prezent, când în aceeași Jaltă, președintele Ceaușescu aduce vară de vară un tribut și-l numește *independență națională*. Fără a continua ideea antropo-istorică a lui Oswald Arnold Gottfried Spengler: expansiunea comunistă a devenit abilă, fără a pierde din forță și consecvență. Metodele aplicate polonezilor la Katyn nu ar mai fi posibile în Europa. Altfel în Asia.

Cartea¹ pe care să o prezint succint cititorului *Curentului*, lărgeste unghiul de percepție a acestui fenomen și prezintă Indochina în contextul expansiunii comuniste mondiale, lucru nesesizat la timp de către simpatizanții europeni sau americani ai socialismului respectiv naționalismului în acest spațiu geopolitic. Cu atât mai zguduitoare sunt cele relatate: diferențele specific culturale sau sociale din Balcani și Asia de sud-est devin semnificative. Ca și la noi, urmează după război o *eră a prostiei militante*, un tăvălug, care nu mai are alibiul stalinismului, dar în care se ucide mult mai eficient, folosind chiar și un par, victimele fiind în primul rând, cei ce poartă ochelari.

Clarviziunea colectivismului? Până și *noua stângă* din Europa occidentală tace mâlc și își îngroapă în grădină lentile de rezervă. Absurditatea așa-numiților *boat-people*, plutind în voia sorții pe șalupe supra încărcate, este pentru noi, cei trecuți prin coridoarele orwelliane ceva înfricoșător de normal: ei au oceanul, noi sârma ghimpată, iar sistemul instaurat funcționează. Cartea ni-i prezintă pe *glorioșii revoluționari cubanezi* sau pe *tovarășii kaghebiști sau din dă-dă-rău* (DDR), exportând o nouă formă de colonialism în această parte a lumii, pentru care s-au bătut, în ordine cronologică, francezii, japonezii și americanii.

Viitorul va fi însă mult mai vesel, căci la nord mai există ce nouă sute de milioane de chinezi, pare-se nemulțumiți de prezentul din Indochina și din Afganistan. De aceea un îndemn de a citi această carte, care sintetizează autentic trecutul și prezentul acestei regiuni, autorul fiind unul din corespondenții de ziar care au trăit la fața locului cele ce sunt descrise. El desacralizează nimbul teribilist dat expansiunii comuniste și ne dă șansa de a visa cu ochii deschiși un viitor, în care adevărul să nu mai poate depinde de niște tovărășei, responsabili pentru acest resort al revoluției.

O carte deprimantă. Clarviziunea nenumăratelor adunate vreme de peste 30 de ani de către un om al cărții, dar și al televiziunii, care a învățat să vadă valorile unei culturi consecvent distruse, ținând cu încăpățănare la criteriile unui *jurnalism al faptului elucidat, în ciuda atrocităților*, la care au fost, de nenumărate ori, expuse populațiile, de către perenii mai-mari, ai unor astfel de revoluții de import.

O carte care prezintă soarta oamenilor deveniți, pe ambele părți ale fronturilor, victime. O carte plină de umanism. O carte care îmbărbătează, deslușindu-ne încă o dată, ce importante sunt criteriile de discernământ ale spiritului și mentalității europene în lupta pentru un adevăr cât se poate de integral, privind soarta prezentului și a viitorului nostru. O carte necesară, demascând culisa simplistă a unei armonii generale, într-o Indochină prosovietică, documentându-i conflictele atât de apropiate de ale noastre: Peter Scholl-Latour, *Der Tod im Reisfeld. 30 Jahre Krieg im Indochina*.

P.S. Pentru varianta digitală, autorul a corectat greșelile de tipar și o serie formulări nu tocmai reușite. (Heidelberg, februarie 2019)

1 Peter Scholl-Latour, *Der Tod im Reisfeld. 30 Jahre Krieg im Indochina*, Stuttgart, Deutsche Verlagsanstalt 1980.